

stræffelige Pirater, ville vi lade dem gjøre Besjendtskab med en ligesaa frugtlos Søfare, men i hvis Midte idetmindste vi have tilbragt Timer, der høre til vore muntreste Erindringer.

Vi have allerede i lang Afsand beundret den fridvilde By, der som en Rede synes at hange optil den bagved siggende Klippe; vi ere ankrede i den lille, nu, da Molerne ere færdige, fortrinlige Haven, have kasset vore usygjerrige Østfløje iland, og allerede fuldkomment ifjemmet den bekjendte Dom, at ligesaa smukt som Byen Algier paa Grund af sin amphi-theatraliske Beliggenhed tager sig ud fra Søen, ligesaa snarvet og elendig er den, seet nærvæd; vi have med Forbauselse erkjendt den ubøjelige Høflighed, hvormed et Dussin næsse og svenske Skibe i Havnen have hilst os, ved at slage med Dannebrog vaierende paa Krydstoppen; vi ere gaaede ned i Mæsjen for at spise saa hurtigt som muligt, da vi vilde iland førend Mørket falder paa.

Da afbrydes vi af en Salut fra Corvetten, som vi antage gjælder vor Consul, men ved at komme op paa Dækket erfare vi, at det er for den svenske Generalkonsul Rouget de St. Hermine, der skyndsomt er kommen ombord for i vor egen Consuls Fraværelse at tilbyde sin Tjeneste, en Dyværksomhed, der endmere forgydes ved den efførbare og hjertelige Møde, hvorpaa den yndes.

Han er neppe fraborde, før en Færgejolle lægger til paa Siden, og opad Falderbet stiger en lille Mand i blåa Uniformstrakke, de smalle Guldbreser opad Ermerne lade os troe, at det er en Stabstrumpeter, der ønsker at besee Skibet. Umiddelbart hilser han os med megen Værdighed, og den Agenerthed og Førlighed, hvormed han tiltaler vor Chef, og derpaa trykker hans Haand, begynder allerede at confunderer os, men hvor overraskede blive vi ikke, da vi høre, at det er Oberst Brincourt, Chef for det 1ste Jouaveregiment, en af de afrikanske Felttog, Krimkrigen og den italienske Krigs Heroer. Han havde bivaanet Keiseren ved Bonaphe, var her truffet sammen med vor Konge, hvem han ivrigt og ærbødigt roste for Fjendenskab, Uafhængighed og vittig Skjæm, og dette Ophold i Staane havde lært ham at elske og agte de nordiske Folk, hvorfor han ikke havde kunnet negte sig den Fornøjelse at ønske os Velkommen og indbyde os til den følgende Aften at deltage i et lille Funtsejlskab paa Fjeldsø, sammen med hans Officerer.

Saaledes overvældedes vi her med Høflighedsbeviser, der vakte store Forhaabninger med Hensyn til vort Ophold, og dog var det saa langt fra disse Forhaabninger skuffedes, at Birkeligheden tvertimod overgik dem betydeligt.

Paa den vordentlige, urenlige Kai, der løber langs Havens vestre Side, ere vi stegne i Land. Nogle i hvide Orad uregelmæssige Bagstuder af europæiske Bygninger afluste den vestre Side af denne Kai, thi andet er den ikke; kun er Jordmonet ypperligt planeret, ligesom Ruiner i hele Langden fortælle om exproprierede, nu halvt nedrevne Bygninger, der maatte falde for at forskynde Byen; for et Aar siden var den kejserlige Familie her, og da først paaabnedes Anlægget af en Kai, der skal føre Navnet Boulevard de l'Impératrice, og som sikkert ved sin smukke Retning, store Brede og friske Beliggenhed vil blive sit Navn værdigt. Det er i det Hele taget meget interessant at lægge Mærke til den Fortjærlighed, hvormed Frankrig behandler denne sin yngste Coloni, og de uhyre Summer, det offerer paa at fremme Alt her i Landet.

Opad en steil, gammel Steentræppe føres vi forbi Byens største Moskee til den Del af Algier, hvor Frankmændene nu have bygget, ikke alene en europæisk Stab, men endog et lille Paris; den ligger paa et Slags Terrasse med en temmelig jevn Oberflade; nedenunder strækker Havnen sig med den omtalte Kai; bagved hæver den gamle, mauriske Stads sig, og øverst oppe krones Berget af et gammelt befæstet Slet, næsten i Ruiner. Vi komme først til den prægtige Place du gouvernement, der paa den ene Side falder steilt ned mod Havnen, og her er bebygget ved et smukt Steentræppe; de andre Sider dannes af en Mængde pragtfulde Bygninger; midt paa Pladsen kveiser en smuk Nytterskulptur af Louis Philipps ældste Søn, Hertugen af Orleans, der i sin Tid stod i Spidsen for Coloniens Beskyttelse, og som i denne Egenkab skal have bidraget meget til Byens Forskjønnelse.

Man begriber vanskeligt, hvorledes denne Stads, der endnu for en Menneskealder siden var maaisk fra Ende til anden, saaledes har kunnet forandre Udseende i saa kort en Tid; her, hvor for 30 Aar siden de usle, snevne Gader snoede sig krogede opad det krasse Bjerg, spadserer og fører man nu mageligt i brede, lige Gader med Buegange paa begge Sider, og under hvilke findes pragtfulde Boutiker med alle mulige europæiske Nødvendigheds- og Luxusgenstande; her, hvor den underkuede mauriske Nation stilledes under det tvrilske Nag, findes nu frie Maurere, der ere ligeberechtigede med deres Seirherrer, og vist allerede velkjende den Nation, der fra en ynkkelig Trælkom havde dem til Selvfølelse og Frihed.

Livet paa Gaderne er her, som overalt i Syden, en Klid til uendelig Morstab, men det Særegne her er navnlig den rige Afvejlning i Dragternes Farver, i Førelsen med de flaaende Contraster, der ved hvert Skridt møde os: Lyften med guldbroderet Vest, Silkefasten og hvide Strømper, Frankmanden i snevne, stramtildende Klæder, Bedninen i hvid Bunnus, og Orakeren med det forte Skjort og den lille Hue, Erkenens Søn, kun indhyllet i et uldent Teppe, der med en Snor er fastbundet om Hovedet, Jøden i den lange sorte Salar, den afrikanske Jæger i sin europæiske Uniform og de orientalsk klædte Jouaver og Turcos, den elegante Parisermodedame og de tilhyllede og tilslørede Mauresquer og Jød-

inder; disse ere de Døper, der dagligt her færdes mellem hverandre.

Det er begyndt at blive mørkt, Gassen tændes, Færdslæsen er betydelig, og den hele Scene ligner et lystigt Carnevals-spil, thi Munterhed mangler ingenlunde; overalt høres Latter fra de talrige, flotte Jouaver, der sjæle med de nette smaa Tjenestefigurer og Grijetter. Det er for seent at begive os op i den mauriske By, thi om Aftenen er der ikke saa aldeles sikkert for den Fremmede, naar han ikke er ledsaget af Folk, der kjende den labyrinthagtige Stads og kunne gjøre sig forsaaelige for de Jødsjede, der i høi Grad ere flinjske, og som oftest vel ikke uden Grund. Vi beslutte derfor at tilbringe Aftenen i Théâtre Impérial, der for et Aar siden er fuldført med betydelig Understøttelse fra Statens Side for at forlaffe den talrige Garnison en Udspredelse i det fremmede Land. Bygningen er storartet og saavel indvendigt som udvendigt prægtigt udført; men det er ogsaa alt, thi Selskaber, der iasten opfører Huguenotterne, er kun middelmaadigt, og Publikum ovenikjøbet fræjnt; uden at tage det ringeste Hensyn til Alder eller Køn lader det hele sin Brede gaae ud over, og hele sit Vid spille paa en ung, ret smuk Debutantinde, der imidlertid med en forbausende Standhaftighed ikke lader sig forkyrre deraf. Vi holde kun to Acter ud og gaae derpaa hen i den store Café d'Apollon, Byens største Etablissement i den Retning; her gjenfinder man den udmærkede, franske Spvarning, Høflighed og Lighed mellem Alle: Europæere, Maurere, Officerer, Soldater og Matroser sidde mellem hverandre. Dominospillet er naturligvis i fuld Gang, ja endog de Jødsjede have aflært Frankmændene dette deres Yndlings-spil og sidde med den største Alvor og combinere Tallene paa de smaa Brikker.

Den følgende Dag foretog vi en Tour op i Maurerbyen. Fra en af den franske Byes Hovedgader forbyde vi os i nogle Sidestræder og staae snart foran dette Kvartier. Mejsommeligt arbeide vi os gennem de snevne Gader, eller rettere Fjeldstier, thi saa stejle, stenede og snevne som de ere, fortjene de ikke andet Navn. Husene ere ikke høie, og dog ubesluttede de alt Lys; Vinduer findes ikke og Portene bestaae af et Hul, som Nabningen paa et Hundebum, og saa lille, at man kun med høit Nøg kan krybe derind; nu og da liser en tilfløret Maurerinde forbi, og udblander aldrig i Farten at jende et brændende Blik igjennem de smaa Dørvinduer, men prøv ikke paa at følge denne hvide Skikkelse med det færdige Klædebon og de hvide Beenklæder, Manden eller Faderen er ikke at spøge med i det Capitel, og enhver Maurer tager hans Parti og bevogter den Fremmede med mistroiske Østfløje.

Afvejlende stige vi op og ned, men møde overalt den samme Tomhed og den samme opværende Monotoni i de flinjuende, hvide, tillukkede Huse; da befinde vi os pludseligt, ved at dreie om Hjørnet, i en Gade med lave, usle Boutiker paa Siderne og livlig Færd i den iøvrigt lige snevne, mørke og snevne Gyde. Det er et Jødskvartier, hvor de mindre Højsmand og Haandværkere have taget Bopæl; Hjemme, slanke Jødsdøper med rigt broderede Klæder og talrige Guldsmykker vandre os tolde forbi, ledsagede af ældre kvinder med høie, krømmerhuse lignende Hovedbedækninger; rause Unglinge, ligeledes rigt klædte og overfyldte med Ringe og Juveler, vise os, hver smuk den jødiske Typus kan være.

Men vi have allerede nok af at vandre om paa disse uveibare Steder og søge atter tilbage til Havnen for at gaae ombord og klæde os om.

Kl. 7 ere vi i fuld Uniform udenfor Hôtel Rouen, hvor Obersten boer; et Par Jouave-Skildvagter honorere os, nogle unge Officerer vente i Porten for at tage imod os, og over Gaarden føres vi ind i Banquetalen, hvor Obersten med en Frankmands hele Belevendighed gjør tusinde Indskyldninger og beder os erindre, at vi kun ere budne til at leve paa Fjeldsø. Endnu en Gjest mangler, men han lader kun et Læbblæk vente paa sig, og til vor Glæde gjenfinde vi i ham vor elskværdige Generalkonsul fra iqaar. Det er en høi, statelig Figur, med et særdeles belevet Væsen, jirlige Bevægelser og et, i Forhold til hans Alder, meget ungdommeligt Udseende; lidt sløv i sin Hældsning gjør han Indtryk af at have været Militair, hvilket vi ogsaa senere hørte bekræfte; han har nemlig været Oberst i det franske Artilleri og taget sin Afsted, da hans Batteri nedlagdes. Som Søn af en fransk Emigrant er det franske Sprog hans andet Modersmaal, hvori han udtrykker sig med Elegance, maaffee endog stundom lidt søgt, men da kun for at hædre den, med hvem han taler; det mærkværdige Talent, han har til at vinde Alle, gjør, at vi snart ere hjerteligt bekendte med ham og omgaaes ham som en ældre Kamerat. En ret karakteristisk Modsetning til ham er den lille, i Krigens Strakadser for tidligt graaede 36aarige Oberst, med den vevre, smidige Skikkelse, det kort afklippede graatispregnede Haar, de spillende, livlige Dine, den aabne, dristige Pand, det muntre, frie Soldater væsen og dog de urbaneste Manerer og den fineste Selskabsstone.

Vi blive opfordrede til at tage Plads, og, med en Frankmand paa hver Side, leire vi os om det lange Bord, hvorpaa prange tre prægtige Bouquetter af røde og hvide Roser, ordnede efter vort Flags Farver. Der serveres med Kaffe og Cigarer, og vi ere snart i livlig Conversation med vore Sidemand, hvem vore Sympathier, deels som Frankmand, deels som berømte Soldater, allerede tilhøre. Efterhaanden ledes Talen hen paa Regimentets Deeltagelse i de sidste Aars Kampe, og de Fortællende blive desto livligere ved at omtale denne eller hin Kamerats Hæstebaad; dog

er det isærbeleseth, naar Talen er om deres unge Chef, at Begejstringen bliver uendelig; Alle forgude ham, Alle kjende de mest fabelagtige Historier om hans Bedrifter, hvilke man i høi Grad maatte forstie til at betvivle, naar man ikke havde seet det fælle Ansigt og hørt den fuldkomne Dverrensstemmelse i Beretningerne.

Oberst for det tappreste Regiment i den tappre franske Armee har han, kun nogle og tredive Aar gammel, deeltaget i hele Krimkrigen og det italienske Felttog, har været saaret i næsten hver Bataille; sytten Aar bedælte hans Krop og ædle Hoved. Halvdød har man paa Balpladsen truffet ham frem blandt Dødsger af Lig; i Spidsen for sit Regiment stormer han paa Krim frem og tager Russernes Løbegrav foran Sebastopol, en russisk Soldat jager ham en Bajonet igjennem begge Kinder; koldblødt griber og fastholder han med venstre Haand Geværret, medens han med den højre løser Bajonettjebren, drager Vaabnet ud af Saaret og fortsætter Kampen. Altid munter og venlig overfor sine Undergivne, i høi Grad koldblødt og aandsnær-værende, følges han overalt, og med ham i Spidsen vilde de ikke kunne vige, men vel lade sig hugge ned, som Tilfældet var med et af Broderregimenterne i et af de italienske Slag, hvor 65 Officerer gik i Tiden og kun 5 vendte ufaarede tilbage. Regimentets Musik har i Havnen udført forskellige Operastykker; den brændende Punsch er kommen paa Bordet og Obersten har budt os Velkommen; hans, Regimentets og Keiserens Staal ere drukne, og Munterhed og Glæde herske overalt; da intonerer Orkestret en ny Melodi, og, som min Sidemand udtrykker sig: «un frissonnement» farer ham igjennem Kroppen, det er Regimentets Marche, der saa ofte har ført dem til Kamp og næsten altid til Seir. Obersten opfordrer den ligeoverfor ham siddende Capitain Devant til at give en Sang tilbedste, og den alvorlige, stærkt flæggede, underfærdige Capitain efterkommer strax Opfordringen ved at forebrage en af disse ægte Pariser-Gydeviser, der vrimler af Vittigheder og ende med et almindeligt Chor. Den ene Sang afløser den anden, og endelig kommer Touren til Jouaverfængen, hvori Corpsets Stilling i Afrika beskrives; man føres ind i Erkenen i en maurisk Teltstær, der pludseligt vækkes af Geværstid, og med Naabet: «c'est le chacal» i Forvirring bryder op og flygter; med dette Omkæd fortættets Sangen gennem alle Berene; den hilses med Jubel, og ere Erkenens Chakaler, som de kalde sig, end vilde og uforfærdede i Kampen, kunne de dog ogsaa være særdeles harnslige og applaudere hvert Vers à la gymnastique ved i en vis Tact afvejlende at hænke med Hænder og Fødder paa Bordet og Gulvet.

En anden Sang til de franske Vines Pris vinder ligeledes ubestemt Bifald. Omkædet lyder: c'est le bon vin, le vin du France, qu'ils n'en ont pas en Angleterre, og det Had og den Foragt, hvormed dette sidste Ord udtales, ere ret karakteristiske. Saaledes fortættets Munterheden til seent paa Aftenen, og efterat have modtaget Indbydelse til de følgende Middage af Lieutenant og Capitainer, ledsages vi af Obersten ned til vore Baade, begavede med de omtalte Bouquetter, som af et Par ægte martialske Jouav-Sappeur bragtes ombord den følgende Formiddag.

Fra nu af var Besjendtskabet flittet med disse Helte, de vare dagligt ombord hos os eller vi iland hos dem; at beskrive de to ovennævnte dinær vilde kun være at trætte vore Læsere, Hjøndt det maaffee kunde have noget meget fristende for os, atter at gjenkalde de livlige Selskaber og det muntre Orijettskab, hvori vi den ene Dags Aften vare ivrige Deeltagere. Kun vil det maaffee ikke være uden Interesse endnu at erfare et lidet Factum, som her blev os meddeelt, at nemlig de Skuepillere, der for et Par Aar siden gjorde en saa formende Psyke i Kjøbenhavn, fordi det var Soldater, der som Jouaver havde deeltaget i Krimkrigen, aldrig havde været i et eneste Slag, men kun vare Skuepillere, der af Keiseren sendtes til Krim for at opmuntre under det anstrengende Fjeldliv, bleve iførte Jouaveruniformen og tildeeltes Krimmedaillen for denne professionelle Tjeneste.

En Udflugt, som vi foretog i Selskab med vore nye Venner, ville vi korteligt berøre. Baarne af ægte Arabere ride vi ud af Byen og tage Veien mod Vest langs Bugten, der danner Algiers Kied; udenfor Byen passer vi en lille spansk Coloni, hvis Indbyggere drive Gartneriet til stor Fuldkommenhed; men det er da intet Under, thi en frugtbarere Jordbund og et herligere Klima findes vist ikke paa Jorden. Det er i Begyndelsen af Decembermaaned, og dog staae Rosenbustene endnu i fuld Flor, Græsset dufter foraarligt rundt om os, Ubler, Færer, Druer og Dadler hængt overalt fra Træer og Busse, kort sagt, alle Aarsidens Producter findes her endnu, Hjøndt Vinteren er begyndt. Det er Søndag og paa Veien færdes naabrudt en livlig Skare af Spadserende, Nyttre, elegante Hjørsier, svære Omnibusser, befærdede Ubler og Kameler. Alle skulle ud til den nærliggende offentlige Have, Jardin Dessaix, der egentlig er anlagt som en Acclimatationskole baade for europæiske og tropiske Væxter, en Plan, der er lykkedes over Forventning; nu er Haven bleven en stærkt besøgt Promenade. Vi stige af udenfor og træde ind i de smukke, regelmæssige Gange. Enhver Væxt har her sit eget lille Kvartier.

Amerika har leveret Vambusen, Sukkerpæret og Tobakken, det tropiske Afrika Dablen, Assen Kaffe- og Theetræet, Vanille og Bomuld, Europa alle de almindelige Kornsorter, Vinfrøkke og Gavntræer, og Alt trives og overgaaer, om muligt, Moberplanten i Væxt og Givtigbed. Hvad Under derfor, at Frankrig betragter Algier, ligesom England sit